

SLADKÝ ŽIVOT

Cathy Williamsová
Skandál
za miliardu

CATHY WILLIAMSOVÁ

SKANDÁL ZA MILIARDU

PŘEKLAD

ALENA NOVOTNÁ

Milá čtenářko,

taková přehlídka nic moc tatínků, tak by se taky daly nazvat knížky, které tento měsíc vycházejí v edicích Sladký život a Sladký život Duo. I když slova „tatínek“ je škoda pro otce, jaké měli Ráfík (Království pro Popelku), Benedetto i Angelina (Hrad v Itálii), bratři Brunettiové (Chybička v plánu), Thea a Christo (Prchající nevěsta) nebo Maxim (Réva z Burgund). A těžké to se svým otcem měl nakonec i Luca (Skandál za miliardu)!

Zastavme se ještě u Království pro Popelku. Na příběh Izzy naváže za měsíc vyprávění o její sestře Maye. To se bude jmenovat Italův dědic. A osamělý sirotek není ani příběh se jménem Chybička v plánu, o modelce Alessandře. Je to totiž už třetí – a poslední – díl řady o mladých lidech spojených značně komplikovanými vztahy a historií rodiny Brunettiových. Dva předchozí díly se jmenovaly Software pro lásku a Smlouva s Italem.

A když už takhle chválím své vlastní knížky (což samozřejmě není moc pěkné ☺), chtěl bych Vás upozornit na Hrad v Itálii, který velmi zajímavým způsobem zpracovává známou legendu o vražedném Modrovousovi, a Prchající nevěstu, kde se na scéně objevuje jedna z – podle mého názoru – vůbec nejkomplikovanějších hrdinek v mých romancích.

Snad Vás tyto mé povídky také zaujmou!

S láskou

Váš Harlequin

Cathy Williamsová

SKANDÁL ZA MILIARDU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Expecting His Billion-Dollar Scandal

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Alena Novotná

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Cathy Williams
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7720-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7721-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7722-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Kde to jsem?“

Cordelia se rychle otočila a podívala se na muže ležícího na posteli. Tři dny nevydal ani hlásku. Většinu času prospal, přesně jak doktor Greenway předpokládal. Občas otevřel oči a nepřítomně rozhlédl se kolem sebe, ale nejspíš moc nevnímal.

„Ať má dostatek tekutin,“ doporučil doktor. „Nic víc teď nepotřebuje. V nemocnici by pro něj nemohli udělat víc. Nejspíš by to tam pro něj bylo horší – víte, jak málo mají lidí, a navíc je teď polovina nemocnice zavřená kvůli té rekonstrukci. Moc by se mu tam věnovat nemohli. Jak to tak vypadá, ten chlapík musí být silný jako kůň, že to všechno přežil bez větších následků.“

Tak ho uložila v jednom z volných pokojů v tom zchátralém domě, v němž žila se svým otcem, a střídavě ho kontrolovali. Doktor Greenway se dvakrát denně zaskočil přesvědčit, že se jeho stav nehorší. Občas ho vzbudili, aby se napil, a v uplynulých čtyřadvaceti hodinách zvládl i dvě lehká jídla. Otec mu ukázal, kde je koupelna a převlékl ho do svých starších šatů.

Cizinec vykazoval jistý pokrok, ale moc toho nevnímal. Až do této chvíle.

Cordelia se na něj dívala a srdce se jí rozběhlo rychleji.

Luca. Tak se jmenuje. Luca Baresi. To věděla, protože v kapse jeho kalhot našla jeho peněženku a prohledala ji, jestli nenajde nějaké jméno a případný

kontakt na někoho z rodiny, kam by mohla dát vědět, že se mu stala nehoda, ale je v pořádku.

Jeho jméno bylo ovšem jediné, co zjistila. Bůh ví, že byl ve vodě dost dlouho na to, aby spolkla jeho mobil, pokud u sebe nějaký měl. Obsah jeho peněženky, nacpané v zadní kapse, byl příliš promočený, aby byl jakkoli užitečný.

„No?“

Cordelia zamrkala a zamířila k němu. Cizinec už se zvedl, opřel se o polštář a teď na ni upíral pronikavý pohled s hlavou lehce skloněnou ke straně.

Jedna věc byla obdivovat jeho opravdu pohlednou tvář, když byl víceméně pořád mimo, ale teď, když na ni hleděl přivřenýma zelenýma očima, to bylo něco docela jiného.

„Jste v domě mého otce.“ Chvilku postála u postele a pak se váhavě posadila na její okraj.

Ty oči jsou zelené jako oceán, který pronikají sluneční paprsky, pomyslela si roztržitě, a také pleť měl tmavší, olivovou, opálenější než kdokoli z pobřeží Cornwallu. Dokonce i muži, kteří trávili spoustu času venku na moři, rybáři jako byl její táta, byli v porovnání s ním bledí.

„Co dělám v domě vašeho otce a proč mám na sobě tohle oblečení?“

„Vy si nic nepamätujete?“

„Pamätuju si, že jsem byl na lodi.“ Zamračil se. „V jednu chvíli svítlo slunce a v další bylo nebe náhle úplně černé.“

Cordelia chápavě přikývla a v duchu si říkala, že má fantastický hlas, hluboký a sametový jako čokoláda. Velmi znepokojující.

„To je to zdejší počasí,“ zamumlala. „Zvlášť v tomto období roku. Člověk by si myslel, že v létě je bezpečné a předvídatelné, ale bouře může přijít zničehonic.“ Zírala na jeho ruku. Masíroval si klíční kost, stále ještě zamračенý, a snažil se trochu si srovnat

myšlenky. Což bylo pochopitelné, vzhledem k tomu, čím si prošel. Opravdu byl pohledný, s těmi černočernými vlasy, olivovou pletí a rysy, které jako by vytesal nějaký zručný sochař s naprostou dokonalostí.

Nebo je možné, že ji ve zralém věku dvaceti čtyř let, zavřenou tady, žijící život stejně předvídatelný jako východ a západ slunce, bylo prostě snadné omámit, stačilo být trochu hezký.

Dívala se na něj zpod přivřených víček a říkala si, že tenhle chlap není jen trochu hezký. Trochu hezký je Barry, kluk, s nímž chodila osm měsíců, než si konečně přiznala, že to nikam nevede, a určitě ne do postele, kam měl Barry – jak dával najevo s narůstající intenzitou – rozhodně namířeno, aniž by se příliš namáhal s nějakou romantikou. Tu a tam nějaká ta kytka a občas film nebo večer v místní hospodě – to byl vrchol jeho snažení, pokud šlo o získání její přízně.

„To se vám také stalo.“ Odkáslala si a zavrtěla se, protože se na ni tak pronikavě díval. „Před třemi dny. Měl jste se podívat na předpověď počasí, než jste se rozhodl vyplout na moře. Většina lidí tady to dělá. Vědí totiž, jak nepředvídatelné zdejší počasí dokáže být, ale vy nejste odsud, že ne?“

„Co tady děláte?“

„Co prosím?“

„Jste zdravotní sestra?“

„Ne. Já... ne, sestra nejsem. Počítám, že si říkáte, proč jste tady, a ne v nemocnici, ale místní nemocnice je maličká, a doktor Greenway si myslel, že není nutné, aby vás odvezli do větší nemocnice, protože je to dost daleko. Když vás prohlédl, řekl, že se zotavíte bez problémů i tady. Zavolala jsem ho, když jsem vás našla.“

„Vy jste mě našla?“

„Zrovna jsem se náhodou podívala z okna svého pokoje.“

Zírala z něj do dálky a přemýšlela, jaké to asi je, žít tam někde daleko... ve velkém, zlém světě, kde

se dějí různé zajímavé věci a lidé, jež potkáváte, nejsou ti samí, se kterými jste chodili do školy od doby, kdy vám bylo pět, kde za pootevřenými dveřmi čeká vzrušení a dobrodružství a kde smutek ze ztráty není každodenním věrným společníkem.

Cordelia se začervenala, protože ačkoli nic neřekl, měla pocit, že dobře ví, co jí běží hlavou, i když to bylo samozřejmě nemožné.

„Váš člun byl jen malý bod v dálce, se kterým si pohrává rozbouřené moře.“

„A kdy jste mě...?“

„Táta tu nebyl,“ pokrčila rameny Cordelia. „A já to s lodí umím stejně jako každý jiný tady.“ Viděla, jak mu obočí vystřelilo vzhůru a v obraně stiskla rty. Nevěděla nic o cizinci, ležícímu na této posteli, ale vzhledem k jeho pohlednému obličejí a sebevědomí, které neumenšilo ani obnošené oblečení jejího táty, určitě neměl o dámskou společnost nouzi, to jí bylo jasné.

A ta nejspíš nebyla schopná ovládat loď na rozbouřeném moři.

„Vážně?“

„Pravděpodobně líp.“ Pokrčila rameny. „Kapitánskou licenci mám od osmnácti a jsem plně kvalifikovaná pro lov ryb na moři. Víم všechno, co je potřeba o přežití na vodě, včetně toho, co dělat, když loď zachvátí požár, a mám prvotřídní znalosti první pomoci.“

„Takže jste mě zachránila, protože jsem byl dost pitomý na to, abych si stoupl za kormidlo, aniž bych napřed zkontroloval předpověď počasí. Jak jste to dokázala?“

„Vzala jsem si tu nejrychlejší a nejrobustnější z tátoových lodí a okamžitě vyrazila. Bylo mi jasné, že pokud na tom člunu někdo je a má problémy, je nutné jednat rychle.“

„A já vám nejspíš ani nepoděkoval. Pamatuji si, že jsem vyplul na moře a pak tu blížící se bouři, ale pak...“

„Byl jste mimo. Když jsem se k vám dostala, byl jste ve vodě, držel se boku člunu a byl napůl v bezvědomí.“

„A přesto jste mě dokázala dostat do své lodi.“

Cordelia pomyslela na ty křehké, drobné víly, jakou vždy toužila být. Jemné dívky, které v mužích budily ochrannou pozornost, kdykoli se ocitly v jejich blízkosti.

Ona taková nikdy nebyla. Měla metr osmdesát a tělo samá šlacha. Plavala jako ryba a na lodi se uměla otáčet jako ti nejlepší, a také to na jejím těle bylo vidět.

„Nebyl jste úplně mimo,“ zamumlala. „Pomáhal jste mi. Daleko větší problém bylo dostat se zpátky vcelku, když bouře nabírala na síle a vlny byly tak velké, že by nás snadno spolky oba.“

„Ale ještě jste mi neodpověděla. Proč jste tady?“

Cordelia se na něj zmateně zamračila. „Už jsem vám to říkala. Pracuji tady. S tátou. Pomáhám mu s vedením firmy. Vlastní osm lodí. Rybaří, ale také provozuje půjčovnu, aby si trochu vylepšil rozpočet.“

„Zajímavý život pro mladou dívku.“ Zelené oči si ji zkoumavě prohlížely.

Teď už chápala, kam tím míří. Proč je tady? Proč nežije někde ve městě s nějakým přítelem a nechodí se po večerech bavit do klubů, jako to dělávají holky jejího věku? Téměř všechny její kamarádky se vytratily někam na univerzitu a ty, které se vrátily, si bez výjimky s sebou přivedly i přítele. Vdaly se a během roku měly první dítě. Užily si legrace a pak se vrátily sem, protože to tu měly rády.

Pro ni ale něco takového nepřipadalo v úvahu, a proto ji ten velký vzdálený svět tak lákal. Byl plný možností, které nikdy nebude mít šanci využít, a přesto po nich prahla.

To on ovšem nemusí vědět, do jejího soukromého života mu nic není.

„Moře dokáže být náročné, ale také krásné.“

Cizinec chvilku významně mlčel.

„Měl bych se představit,“ ozval se potom.

„Není třeba.“

„Jak to?“

„Já vím, kdo jste.“

„Vy víte, kdo jsem...“

Cordelia si všimla, že trochu ztuhl a ty nádherné oči potemněly. Neměla ani ponětí, co se mu honí hlavou, ale usmála se, aby trochu uvolnila to náhlé napětí.

„Luca. Luca Baresi. Omlouvám se, ale když jsem vás dovezla sem a prohlédl vás doktor, měla jsem pocit, že bych se měla podívat, jestli nenajdu něco, podle čeho bychom vás mohli identifikovat a zavolat někomu z rodiny, kde jste.“

„Takže jste prošla moje věci.“

„Moc toho nebylo,“ odpověděla Cordelia rychle. „Věřte mi, bylo to to poslední, co bych chtěla udělat, ale asi byste mi nepoděkoval, kdybyste se probral a zjistil, že se nikdo ani nepokusil zjistit, kdo jste! Všechno bylo promáčené a nečitelné, ale váš průkaz totožnosti je potažený plastem, tak jsem z něj dokázala vyčíst aspoň jméno. Jestli chcete, můžu vám přinést telefon, abyste mohl zavolat vaší... rodině. Musejí mít o vás hrozný strach. Kde vlastně žijete?“

„Já nejsem odsud.“

„Takže odněkud z vnitrozemí?“ Cordelia chápavě přikývla. „V létě se tu objeví spousta lidí z Londýna a mnozí z nich mají i letní domek v některém z městeček na pobřeží. Nedokážou vydržet bez klubů a drahých restaurací.“

„A vám se to nelíbí?“

„Mně je to jedno,“ prohlásila upřímně Cordelia. „Turistický ruch je skvělý, pokud jde o pronájem lodí, ale nejspíš jsem jediná v okolí, kdo si to myslí. Až se na to budete cítit, táta vás odveze zpátky k ženě a dětem.“

„K ženě a dětem? Proč si myslíte, že jsem ženatý?“

„Já...“ Cordelii se rozbušilo srdce a cítila, jak jí stoupá červeň do tváří. „Jen jsem předpokládala...“

„A vy jste vdaná?“

„Nejsem.“

„Je to zvláštní, ale hádal bych, že jste.“

„Proč?“ Kůže po celém těle ji brněla. Nedokázala od něj odtrhnout pohled, i když si uvědomovala, že ji nejspíš bude považovat za vesnickou buchtu, ohromenou jeho sexy vzhledem.

Vzpamatovala se a místo něj se zahleděla přes jeho rameno na šedá mračna za oknem. Od chvíle, kdy ho zachránila z těch rozbouřených vln, nepřestalo poprchávat. Léto si na chvíli dalo pauzu, a kdo mohl tušit, jestli se hodlá ještě vrátit. Další věc, na kterou si člověk tady na konci světa musel zvyknout.

„Jste mladá,“ poznamenal lehce. „A přitažlivá. Jak to, že vás ještě neuložil nějaký místní mládenec? Možná jste se právě vrátila ze studií do rodného domu?“

„Ne každý má příležitost jít studovat, pane Baresi.“ Cordelia se na něj podívala temně modrýma očima, o poznání chladnějším než před chvílí.

Také měla kdysi své plány. Měla své sny, ale zasáhl osud a sny zůstaly nenaplněné.

Někdy přemýšlela, jestli by všechno bylo jinak, kdyby její máma neumřela, když ona byla ještě dítě. Porazilo ji příliš rychle jedoucí auto v Londýně na jednom z jejích řídkých výletů za nákupy. Její táta pak zavřel tolik otevřených dveří. Paranoidně dceru hlídal, aby neopustila bezpečí vesnice. Pokud se vypravila do některého z blízkých větších měst, čekával na ni u okna, dokonce i tehdy, když v deseti jela s partou a za dozoru kamarádčiných rodičů. Školní výlety byly noční můrou, protože Cordelia dobře věděla, jak táta doma trpí. Lyžařský výcvik – to jí bylo čtrnáct – nepřipadal v úvahu. Sice jí ho dovolil, ale Cordelia dobře viděla ten strach v jeho očích a odmítla jet. Naučila se svého tátu podporovat, ale vlastně tím nesla na zádech bolest za ně oba. Jeho strach jí trvale připomínal jejich ztrátu.

Ale přesto bylo jasné, že na univerzitu jít musí, že je to něco, co potřebuje udělat.

Když jí bylo sedmnáct, přijali ji na první pokus na univerzitu v Exeteru, která byla – jak tátu ujistila – co by kamenem dohodil. A potom jejich životem otřásla smrt jejího bratra-dvojčete. Alex byl její pevná skála, vždy byl na ni naladěný, tiše a přirozeně. *Rozuměl jí*. Dodával jí sílu v dobách, kdy se jejich život měnil, třeba po smrti maminky. Podporoval ji a povzbuzoval, protože tátovy strachy se týkaly jen jí, asi bylo samo sebou, že Alex se o sebe postará sám.

Alex o žádné univerzitě nesnil, vždy plánoval převzít rodinný podnik. Měl rybaření v krvi. Když zemřel, všechny její sny se rozplynuly jako pára nad hrncem a ona se smířila s tím, že bude muset převzít bratrovo místo. Byly chvíle, kdy se zdálo, že jí ty ztráty sedí na ramenu jako tíha, kterou sotva unese, a nemá nikoho, komu by se mohla svěřit. Bezstarostné mládí se všemi jeho možnostmi se jí nikdy netýkalo.

Neuplynul jediný den, kdy by Cordelia nemyslela na budoucnost, jež se proměnila v prach, ještě než mohla vůbec začít, ale ona se vrhla do práce a ukázalo se, že je výjimečně schopná v ovládání lodi. Moře se stalo jejím útočištěm. Dodávalo jí klid a tam na otevřeném oceánu mohla nechat své myšlenky volně proudit a snít o tom, jaké by to bylo vidět svět. Uměla plavat jako ryba a plavání bylo vždy také úžasný způsob, jak utéct z reality všedních dnů.

Co by si asi ten snědý cizinec myslel, kdyby se mu svěřila?

„*Být ulovená nějakým místním mládencem nikdy nebylo mým snem,*“ odsekla rychle.

Luca se pomalu usmál a ten líný úsměv jako by v jejím těle zažehl tisíce malých jiskřiček. Náhlé teplo v klíně, okamžitá a čistě fyzická reakce ji šokovala až do hloubi duše.

Pár vteřin na něj vyděšeně zírala doširoka otevřenými očima, dokonale zmatená a ohromená návalem pocitů, jaké ještě nikdy necítila.

Cizinec se zvedl do sedu a Cordelia mimoděk zabloudila pohledem k jeho širokým ramenům a dokonalému tvaru jeho těla, jehož si pravděpodobně podvědomě všimla už dřív, ale nikdy se přitom necítila takhle. Ale on na ni nikdy předtím nepromluvil a ne navázal s ní kontakt.

Cordelia se zvedla z okraje postele a poprvé v životě si naplno uvědomila, jak vlastně vypadá.

Vybledlé džínsy, opraný šedý svetr, do pasu dlouhé blondaté vlasy stažené do culíku na jednu stranu. Jako vždycky nebyla namalovaná a byla opálená, protože slunce – pokud se tedy rozhodlo se ukázat – tu v tuto roční dobu pálilo o sto šest. V domě chodila vždy bosa a ruce si schovala za záda. Byly to praktické ruce, zvyklé na práci na lodi, na lana a moře.

„Kam jdete?“

„Mám ještě práci. Přišla jsem sem jen proto, abych vás zkontrolovala a přinesla vám sklenici čerstvé vody.“

„Zmínila jste telefon.“

„Telefon?“ Cordelia couvala ke dveřím a v duchu se divila, proč je tak nervózní, když to v přítomnosti opačného pohlaví nikdy v životě nebyla.

„Vzhledem k tomu, že můj mobil se utopil, musím použít vaši pevnou linku, abych zavolaal... otci.“

Cordelia zamrkala. „Omlouvám se, nenašla jsem ve vašich věcech žádné telefonní číslo,“ řekla spěšně. „Asi to vnímáte jako zásah do soukromí, ale jak už jsem řekla, jen jsem chtěla zjistit, kdo jste a koho bych mohla kontaktovat, abych mu dala vědět o té vaší nehodě. Váš tatínek musí být bez sebe strachy.“

„Tak to v mém životě úplně nechodí.“

Po dlouhou chvíli se na sebe jen mlčky dívali.

Je uchvacující, pomyslel si Luca, a co je ještě neuvěřitelnější – nejspíš si to vůbec neuvědomuje. Byla vysoká, se sportovní postavou, tělo, alespoň z toho, co viděl, měla šlachovité a silné. To by ho mohlo

odradit, protože jeho vždy přitahovaly jemné, velmi ženské dívky, ale tady to neplatilo. Její nohy v úzkých džínsech byly dlouhé a dobře si všiml plných prsou pod tím bezbarvým svetrem. Nikdy snad nepotkal ženu, jež by tak úspěšně skrývala všechny své přednosti. Přemítal, jestli je to úmysl. Nebo snad ulicemi této vesnice chodí módní policie a strhla by z ní cokoli, co by nebylo striktně praktické?

Zvedl oči k její oválné tváři. Rty měla plné, nos rovný a krátký a oči měly zvláštní temně modrou barvu, až dofiálova. Nikdy takový odstín neviděl. A její vlasy...

Luca pomyslel na ty dokonale upravené ženy, jež se míhaly jeho životem. Žena stojící před ním nemohla být odlišnější a její vlasy to říkaly jasně. Stáhla si je dozadu do prostého culíku, který působil dojmem, že se ne a ne rozhodnout, na kterou stranu bude padat, ale ta barva byla fascinující, nemohl od ní odtrhnout oči. Měla v sobě všechny odstíny – od platinové blond k bohatým tónům medu a ještě tmavšího karamelu. To díky životu trávenému venku, předpokládal, na lodi a na moři. Životu stráveného rybařením a zachraňováním idiotů, jako byl on, kteří vyrazí na moře, aniž by se předtím podívali na předpověď počasí.

Rychle udusil myšlenky, které náhle nabraly v jeho hlavě rychlý spád. Myšlenky na to, jak asi vypadá pod tím pracovním oblečením, jaké by to bylo zkoumat to tělo vlastníma rukama.

Takové věci z mnoha důvodů naprosto nepřipadaly v úvahu.

„Já vám za ten hovor přirozeně zaplatím.“

„Proč byste to dělal?“ zeptala se Cordelia pohoršeně. To si snad myslí, že mu hodlají naučtovat jeho pobyt tady? Že od něj chtějí peníze? Že bude muset hned, jak přijde k sobě, platit za to, že si může zavolat? Cordelia se naježila. „Nejsme takoví, které by